

10,11,12,13

1938-1941: PARTIAL RECOVERY OF LOST TERRITORIES

A hihetetlenül elhibázott, igazságtalan és bután természetellenes Trianoni "békeszerződés" kényszerű elfogadása után minden magyar kormánynak a REVIZIÓ problémájával kellett foglalkoznia. Ugyanis közel négy millió magyar idegen uralom alá juttatásába a magyar nép egyszerűen nem tudott belenyugodni.

Ha annakidején a határokat a a néprajzi vonalak mentén húzták volna meg, előbb-utóbb a nép is belenyugodott volna az "ítéletbe". Ez természetesen nem egyezett néhány államférfi önos érdekeivel.

Miután Nagy Britania és Franciaország a Müncheni Egyezmény aláírása után nem voltak hajlandók foglalkozni a magyar problémával, a magyar kormány kénytelen volt a Német Birodalom és az Olasz Királyság segítségét kérni Csehszlovákia és Romániával szemben fenálló területi követeléseink békés úton való rendezésére. Előzőleg azonban mindkét állam képviselőivel folytattunk eredménytelen tárgyalásokat. Ezután a Magyar Királyi Kormány kénytelen volt a fegyveres érdekérvényesítés gondolatával is foglalkozni, ha a német és olasz kormányok nem hajlandók a közvetítésre. Erre azonban nem került sor, mert mindkét nagyhatalom, a csehszlovák és a román kormányok kérésére vállalta a döntőbíráskodás szerepét. Így sikerült elkerülni a fegyveres összeütközést.

Megjegyzendő, hogy az olaszok inkább a jogos magyar érdekeket támogatták, a németek viszont a románokat segítették. Így a németek miatt nem került vissza a kissármási földgáz mező, amely a magyar Kolozsvár energia szükségletét látta el és elvágták a Kolozsvár – Székelyföldi vasútvonalat is, aminek a Szeretfalva-Déda vasut vonal megoldása óriási összegeket emésztett fel.

Between the years of 1938 and 1941 Hungary succeeded in recovering some of the territories lost after WW. I to Czechoslovakia, Rumania and Yugoslavia.

Cronologically speaking, Czechoslovakia was the first to return its Hungarian-inhabited area to Hungary, an area subject to dispute:

A SUMMARY OF THE CZECHOSLOVAK-HUNGARIAN BORDER DISPUTE OF 1938

The roots of the Czechoslovak-Hungarian border dispute of 1938 reach back to the Paris Peace Settlements following World War I. The Treaty of Trianon reduced Hungary proper to less than one third of her former territory and about two-fifths of her population. Large numbers of Magyars were attached to the newly created "Successor States", without consulting the population of the territories transferred. Hungary maintained from the beginning the position that she would seek to change the terms of the Treaty by all available peaceful means as it was not a negotiated, but an "imposed" treaty, and as such, it was

unjust. Her main hope was the League of Nations, a new organization which was thought to be capable of correcting all the mistakes committed by the peacemakers. Instead, the League became an instrument of the victorious powers to preserve the status quo . Consequently, Hungary began to orient her foreign policy toward the anti-status quo Powers; first toward Italy, who was openly sponsoring the Hungarian revisionist case, and after the annexation of Austria, toward her new neighbor, Germany. In 1938 Hungary definitely abandoned the idea of seeking peaceful revision through the procedure envisaged by Article XIX of the Covenant. Instead, she joined the policies of Germany and Poland. The aim of the three states was similar: the attainment of a favorable settlement of their minorities' question with Czechoslovakia.

The opening was provided by the Munich Agreement signed by the Big Four on September 29, 1938, as a result of the changing European distribution of power. The agreement arranged for the cession of the Sudeten areas of Czechoslovakia to Germany. It also called for the settlement of the Polish and Hungarian minority questions through direct negotiations. While Poland achieved her aims within days by presenting an ultimatum to Prague, Hungary entered into direct negotiations. These, however, failed.

Ultimately, at the wish of the two parties the matter was referred to Italo-German arbitration. Foreign Ministers Galeazzo Ciano and Joachim von Ribbentrop arbitrated the dispute, the latter supporting the Slovak, the former the Hungarian case. The arbitral award was based almost exclusively on ethnographic factors and restored to Hungary 12,103 square kilometers (approximately 4,630 square miles) of territory with slightly over one million population, eighty percent Magyars.

Thus, the number of Hungarians in Czechoslovakia diminished to 66,000. At the same time, the ratio of Hungary's non-Magyar population had increased from 7.2 per cent to approximately 9 per cent.

Conforming to plans worked out by a Czechoslovak-Hungarian commission of military experts, the ceded area was occupied by Hungary between the 5th and 10th of November as stipulated by the Award. On the latter date, the line of demarcation was fixed by the military commission.

Note:

Following WW II, the Paris Peace Conference declared in 1947, the Vienna Award “null and void”, restoring thereby the **status-quo-ante**.

The same fate befall the 2nd Vienna Award, which on August 30, 1940, returned Northern Transylvania from Rumania to Hungary.

JEGYZŐKÖNYV A MÁSODIK BÉCSI DÖNTÉSRŐL

1940. augusztus 30.

Azoknak a megbeszéléseknek során, amelyek Bécsben, 1940. évi augusztus hó 29. és 30. napján Németország, Olaszország Románia és Magyarország képviselői között a Magyarország részére átengedendő területnek Románia és Magyarország között függőben lévő kérdésében folytak, Románia és Magyarország képviselői meghatalmazásaik alapján a birodalmi kormányt és az olasz kormányt felkérték arra, hogy e kérdést döntőbírói határozattal rendezzék. Románia és Magyarország képviselői egyúttal kijelentették, hogy kormányaik ily döntőbírói határozatot minden további nélkül magukra kötelezőnek ismernek el.

[Ribbentrop Joachim](#) német birodalmi külügyminiszter és [Ciano Galeazzo](#), Őfelsége Olaszország és Albánia királyának, Etiópia császáranak külügyminisztere erre kormányaik nevében és megbízásából kijelentették, hogy készek a román királyi és a magyar királyi kormány felkérésének eleget tenni, és Manoilescu Mihail román királyi külügyminiszterrel folytatott újabb megbeszélés után a mai napon Bécsben, a Belvedere-kastélyban a kért, mellékkletével együtt a jegyzőkönyvhöz másolatban csatolt döntőbírói határozatot meghozták, és Románia és Magyarország képviselőinek német és olasz nyelvű kettős példányban átadták.

A román királyi külügyminiszter és a magyar királyi külügyminiszter a döntőbírói határozatot és mellékkletét tudomásul vették, és kormányaik nevében újból megerősítették azt a kijelentést, hogy a döntőbírói határozatot végleges rendezésnek elfogadják, és kötelezik magukat annak fenntartás nélkül való végrehajtására.

Kiállítottott német és olasz nyelven, mindkét nyelven négy-négy eredeti példányban.

[Joachim v. Ribbentrop](#) s. k.

[Ciano](#) s. k.

[Csáky](#) s.k.

Manoilescu s.k.

DÖNTŐBÍRÓI HATÁROZAT

A román királyi kormány és a magyar királyi kormány azzal a felkéréssel fordultak a birodalmi kormányhoz és az olasz királyi kormányhoz, hogy a Magyarország részére átengedendő területnek Románia és Magyarország között függőben levő kérdését döntőbírói határozattal rendezzék. Ennek a felkérésnek, valamint a román királyi kormány felkéréssel kapcsolatban tett annak a kijelentésének alapján, hogy ily döntőbírói határozatot minden további nélkül magukra kötelezőnek ismernek el, [Ribbentrop Joachim](#) német birodalmi külügyminiszter és gróf [Ciano Galeazzo](#), Őfelsége Olaszország és Albánia királyának, Etiópia császáranak külügyminisztere, Manoilescu Mihail román királyi külügyminiszterrel folytatott ismételt megbeszélés után a mai napon Bécsben a következő döntőbírói határozatot hozták:

1. Románia és Magyarország között végleges határként az ide mellékel térképbe berajzolt határ állapíttatik meg.^(*) A határnak a helyszínen való pontosabb kijelölése román-magyar bizottság feladata lesz.

2. Az ekként Magyarországnak jutó, eddig román területet a román csapatok 14 napi határidő alatt ki fogják üríteni, és rendes állapotukban Magyarországnak át fogják adni. A kiürítés és megszállás egyes szakaszait, valamint egyéb módozatait román-magyar bizottság azonnal megállapítja. A román királyi és a magyar királyi kormány gondoskodni tartozik arról, hogy a kiürítés és megszállás teljes nyugalomban és rendben történjék.

3. Mindazok a román állampolgárok, akik a mai napon Románia által átengedendő területen állandó lakóhellyel bírnak, a magyar állampolgárságot minden további nélkül megszerzik. Jogukban áll hat hónapi határidőn belül a román állampolgárság javára optálni. Azok a személyek, akik ezzel az optálási joggal élnek, a magyar állam területét további egy évi határidőn belül elhagyni tartoznak, és Románia be fogja őket fogadni. Ingó vagyონukat szabadon magukkal vihetik. Ingatlan vagyónukat elköltözésükig értékesíthetik, és a befolyt ellenértéket szintén szabadon magukkal vihetik. Ha az értékesítés nem lehetséges, Magyarország tartozik őket kártalanítani. Magyarország az optálók elköltözésével kapcsolatos összes kérdéseket nagylelkűen és előzékenyen fogja kezelni.

4. Azoknak a magyar nemzetiségű román állampolgároknak, akik az 1919-ben Magyarország által Romániának átengedett és most Romániánál megmaradó területen bírnak állandó lakóhellyel, jogukban áll hat hónapi határidőn belül a magyar állampolgárság javára optálni. Azokra a személyekre, akik ezzel az optálási joggal élnek, a megelőző, 3. pontban lefektetett elvek alkalmazandók.

5. A magyar királyi kormány ünnepélyesen kötelezettséget vállal aziránt, hogy azokat a személyeket, akik a jelen döntőbírói határozat alapján a magyar állampolgárságot megszerzik, de román nemzetiségűek, az egyéb magyar állampolgárokkal minden tekintetben egyenlőknek veszi. A román királyi kormány ünnepélyesen ennek megfelelően kötelezettséget vállal az állam területén maradó magyar nemzetiségű román állampolgárok tekintetében.

6. Az állami fennhatóság változásából adódó egyéb kérdések rendezése a román királyi és a magyar királyi kormány között közvetlen tárgyalások útján fog történni.

7. Amennyiben a jelen döntőbírói határozat végrehajtása során nehézségek vagy kételyek merülnének fel, a román királyi és a magyar királyi kormány tekintetében közvetlenül fognak megállapodni. Amennyiben valamely kérdésben nem tudnának megegyezni, úgy a kérdést végérvényes eldöntés végett a birodalmi kormány és az olasz királyi kormány elé terjesztik.

[Ribbentrop Joachim](#) s. k.

[Ciano](#) s. k.

The Retaking of the Southern Territories

Under the terms dictated by the 1920 Treaty of Trianon (part of the Treaty of Paris, 1919, dealing with Hungary-*ed.*), the forerunner state to Yugoslavia, Serbia, received -- **without a plebiscite** -- territories that have, for the previous millennium, formed the southern portion of the Kingdom of Hungary. Thus, the seeds were planted for hostility between South Slavs and Magyars.

Shortly after 1920, the Serbs forced approximately 40,000 Magyars to emigrate from their homes and homeland and, after the regicide of Marseilles (the assassination of the Serbian king by Croatian revolutionaries-*ed.*), a further 5,000 were 'exported,' simply dumped over the border of Hungary -- without justification or reason.

In response to the tense European political situation, moderate Magyar and Serb leaders tried to unite against German expansionist policies and signed an "Eternal Friendship Treaty" (1940). It, however, soon came to an untimely end.

Although, under tremendous German pressure, Belgrade did join the Axis Pact but, three days later, an armed revolt broke out in Belgrade under general Dusan Simovic, resulting in a *coup d'état* which overthrew the government. This posed a serious setback for Hitler's plans for Operation Barbarossa, the German attack on the Soviet Union.

The cabinet meeting of the Hungarian government, convened on March 28, gave its assent -- yielding to extreme pressure by Hitler (the threat of outright occupation-*ed.*) -- for the transit of German forces through Hungarian territory. Hungarian forces, however, were only to move into the area between the Danube and Theis rivers -- **but only in the event that:** the Yugoslav state broke up; the Croatians announced their independence; and the sizable Magyar minority in the region became threatened. The Supreme Military Council, at a meeting on April 1, concurred with the decision of March 28 and the stipulations under which Hungarian forces may engage. Prime Minister Paul Teleki's pessimistic opinion was confirmed when Barcza, the Hungarian ambassador in London, reported on April 2 that the British government has decided that, if permission for transit was granted, Great Britain would sever diplomatic relations with Hungary and, if armed incursion took place, a state of war would be declared. The passage of German troops through Hungary was, by this time, already in progress. On receiving the report, and realizing the hopelessness of his policy, Teleki was devastated and committed suicide in the early hours of April 3, 1941.

Units of the German military, either already stationed in the region (in Bulgaria and Romania) or transported through Austria and Hungary, began their attack Yugoslavia on April 6, 1941.

The marshalling of German forces in Hungary, as well as the use of Hungarian air bases, drew activity by the Yugoslav air force, which carried out air raids on April 7 against Szeged, Pecs and Siklos. On April 10, retired general Sladko Kvaternik announced the creation of an independent Croatia, fulfilling the previous terms of constraint of the Hungarian cabinet and opening the way for military action by Hungarian forces. On April 11, Governor Horthy addressed a proclamation to the nation and the armed forces. He announced the military action on the southern border, justifying it with non-compliance with treaty terms by the Yugoslav government and by its threatening military stance.

Thus began yet another tragedy which was impossible to avoid.

M.Sz.